

Klara in Blaž Otrin

Dve
zgodbi
enega
zakona

MOŽ IN ŽENA
direktno!

Klara in Blaž Otrin

Dve
zgodbi
enega
zakona

Klara in Blaž Otrin
Dve zgodbi enega zakona

© Družina d. o. o., 2024

Prva izdaja
Spremna beseda: Gašper Otrin
Jezikovni pregled: Katja Cingerle
Oblikovanje in grafična priprava: Urška Dolenc
Izdala in založila: Družina d. o. o.
Za založbo: Tone Rode
Tiskano po naročilu
Tiskano v Sloveniji
Ljubljana, 2024

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana
27-45

ZIDANŠEK Otrin, Klara

Dve zgodbi enega zakona / Klara in Blaž Otrin ; [spremna beseda Gašper Otrin]. - 1. izd. -

Ljubljana : Družina, 2024

ISBN 978-961-04-1086-7

COBISS.SI-ID 190276867

Usebina

Spremna beseda	7
Uvod oz. Kdor se poroči, se v križe položi	15
1. poglavje: Princ na zarjavelem poniju	20
2. poglavje: Lahko potres na japonskem zamaje najino zvestobo?	36
3. poglavje: Kako si kaj?	48
4. poglavje: Ženske ne moreš razumeti, moškega tudi ne	61
5. poglavje: Solnica sredi mize	78
6. poglavje: Vicev o taščah ni	96
7. poglavje: Križ na čelo	112
8. poglavje: Večer je rdeč	132
9. poglavje: Ali bova imela otroke?	146
10. poglavje: Jabolko ne pade daleč od drevesa	161
11. poglavje: Raztegnjena trenirka in frizerske stvaritve	180
12. poglavje: Po njuni ekonomiji ju boste prepoznali	191
13. poglavje: Vina nimajo!	201
14. poglavje: Ne sodi knjige po platnicah	214
15. poglavje: Pa zakaj vendar bi se človek poročil?	227

Spremna beseda

Gašper Otrin

Dajmo konec na začetek. Ko boste knjigo prebrali do konca, vam bo postalo kristalno jasno, zakaj je naslednja šala zares samo šala: *Zakon je skupnost dveh oseb, kjer ima ena vedno prav, druga pa je moški*. Zakon ima mnogo obrazov in si v različnih obdobjih življenja nadene drugačen žanr. Še preden se zakon »zgodí«, je potrebna fantazija, rodi se romanca, zgodi se drama, akcija, triler, sčasoma vse skupaj lahko preide v komedijo, parodijo, včasih celo v katastrofo in apokalipso. Naj si vsak, ki je poročen, sam odgovori na vprašanje, v katerem zakonskem žanru se (trenutno) najbolj prepozna, ali pa se vpraša, v katerem bi se najbolje počutil, in če se ne, zakaj je tako. Vsekakor pa bi si vsak zakon, ki po vseh možnih žanrih, ob zapletih in prepletih ostane trdna vez do smrti, zasluži nič manj kot oskarja. To pa zato, ker ni idealnega moža in žene, ni idealne družine, še otroci velikokrat niso idealni, jih pa večkrat idealizirajo starši in jim tako delajo ogromno škodo.

Morda se sem in tja lahko kje najde idealna tašča, kar sicer neradi priznamo.

Knjiga, ki jo držimo v rokah in beremo, ne govori o filmsko urejenem zakonu ali družini, zato tudi sama sebe ne postavlja na piedestal idealnosti. Govori pa o idealu, kar družina in vse, kar je s tem pojmom povezanega, pomeni za avtorja. Ko rečem družina, mislim na tisto poimenovanje v klasičnem smislu, staromodnem za nekatere, tradicionalnem, v kateri sta ženska in moški, žena in mož, mati in oče in v kateri se rojevajo in odraščajo otroci, in ne psi ali mačke ali kaki drugi bolj ali manj uspešni nadomestki za otroka.

Živimo namreč v času, ko si liberalno prosvetljen človek pojme zakon, družina, vzgoja, krščanstvo, spolnost, politika, zvestoba, identiteta, zaslužek lahko interpretira popolnoma po svoje. Zdaj, v posthumanistični družbi, je to mogoče, zato lahko to človek stori povsem legitimno. V družbi fluidnosti po Zygmundu Baumanu namreč ni več nikakršnih trdnosti oz. temeljev, na katerih slonijo nekdanji večni ideali. Vse je tekoče, vse je stvar osebnega mnenja, ker je središče vsega individuum, njegova, in ne večna Beseda, kjer se ima možicelj, imenovan *homo sapiens sapiens*, za popek vesolja. Rad pa pozablja, da mu ravno ta njegov popek govori, da se ni ustvaril sam, da se svet in vesolje nista začela z njim in da je bil prek popkovine privezan na nekoga, ki mu je poleg hranilnih snovi in kasneje poleg mleka, prenesel tudi kulturo, znanje, vero, družinsko atmosfero in pogled na svet. Kdor je prepričan v kaj drugega, je po vsej verjetnosti žrtev postmodernistične

miselnosti ali pa se je spečal s katero od novodobnih ideologij, ki v klasični definiciji družine vidijo nespoštovanje človekove pravice do svobodnega izražanja ljubezni oz. sobivanja. Prav popek pa nam daje misliti, kakšna je naša dediščina, naš DNK, kaj smo srkali od svojih staršev in kakšno mleko odnosov smo pili skozi obdobja odraščanja. To je »startni položaj« vsakega posameznika, od tod vsi izhajamo in se moramo zato globoko prikloniti svojemu popku in reči: »Hvala, ker sem, ker smem biti in hvala za vse, kar sem od vas, dragi starši, prejel.« Morda se prav s tem namenom avtorja knjige večkrat ozirata vsak v svojo preteklost in razmišljata o tem, kakšen zrak sta vdihovala v svojih družinah in kako ju je to oblikovalo in zaznamovalo, kako to bogati njuno osebnost in povzroča različnost. Zato je to delo njena in njegova zgodba, je zgodba obeh in je zgodba množine v trenutku, ko na svet prijoka prvi otrok in potem drugi, tretji in četrti. Bolj kot bralec vstopa v poglavja v knjigi, ugotavlja, da gre pravzaprav za dramo, dramski trikotnik s svojo zasnovo, zapletom, vrhom, razpletom in razsnovo. Ne vedno v tem vrstnem redu, prinaša pa dramo in napetost, ker je to del življenja. Če smo iskreni do sebe in pomislimo na svojo lastno izkušnjo družinskega življenja, bomo lahko ugotovili isto. Ena sama drama.

Knjige ne smemo brati kot skupek pobožnih misli in idej, kako živeti zakon in kako vzgajati, saj v sebi nima pretenzionosti, da obstaja samo ena in edina zveličavna pot, ki jo morata mož in žena prehoditi skupaj, če želita kolikor toliko dobro uspeti v zakonu. Ponuja pa poglobljena razmišljanja

o pomembnih tematikah zakonskega sobivanja. Vse, kar bo ostalo v zakonu neizgovorjenega, nerazrešenega, nepredelana, nenaslovljenega, bodo pred zakonca prinesli njuni otroci, družba, okolica, življenjska situacija, preizkušnja. Zato nikakor ni vseeno, ali se mož in žena dogovorita o načinu vzgoje otrok ali ne ali pa to prepuščata naključnim, včasih tudi dobrim intuicijam. Prav tako tudi ni vseeno, ali se v pripravi na skupno življenje ne pogovorita in zedinita v tem, koliko otrok si želita ali pa kako bosta upravljala denar in kako se bosta vedla do staršev sozakonca. Takih in podobnih primerov je v knjigi vse polno, precej misli pa najdemo tudi med vrsticami, včasih šaljivo in hudomušno, a zato nič manj pravoverno in inteligentno. Vsaka družina ima svojo zgodbo, a pogled na prehojeno pot lahko človeka navdihuje in utrdi v prepričanju, da se v družino splača vlagati in vanjo verjeti. Nevernik je namreč ta, ki zakonu in družini obrne hrbet, ko nastopijo stiska, trpljenje, preizkušnja ali kot to zapiše J. R. R. Tolkien: »Nevernik je tisti, ki se poslovi, ko se cesta stemni.« Avtorja ne skrivata temin svojega zakona, a je vera tista svetla luč, da nobena tema ni dovolj temna, da bi lahkougasila luč medsebojne ljubezni.

Za moškega bralca in žensko bralko (za preostale spole, ki jih je zdaj menda že precej, žal ne vem) bo zanimivo to, da avtorja v vsakem poglavju ločeno razmišljata o isti temi. Morda je prav v tem edinstvenost tega dela, te knjige, da nosi izrazit ženski in moški pečat, pišeta jo dve roki, a eno pisalo. Na eni strani diši po Hugu Bossu, na drugi po Elizabeth Arden in v

prepletu vonjav točno veš, katera je moška in katera ženska dišava. Ne, ni vse črno-belo, niti ne tulita oba v en rog, so sivine, predvsem pa je veliko barvitega in se zato človek zlahka potopi v besede in stavke, ki jih piše življenje Blaža in Klare. Pri pisanju sta solidno uravnorežena, spolne kvote so zagotovljene. Večkrat smo namreč že lahko slišali mit o ženskah, češ da govorijo več kakor moški, da dnevno izrečejo veliko več besed kot oni, celo do dvakrat več. Pa ni tako. Večletne študije so (presenetljivo) ugotovile, da se število izgovorjenih besed pri obeh spolih giba nekje okrog 15.000 na dan. Ob branju knjige bo bralec zlahka ugotovil, da avtorja z besedami ne »šparata« in hkrati ne dolgovezita, povesta tako, kot mislita, in rečeta bobu bob brez kičastih okraskov, ki bi naredili besedilo bolj berljivo ali politično bolj korektno. Pri svojem razmišljanju in pisanju sta posrečeno simpatična, na trenutke pa surovo iskrena in neposredna in postrežeta veliko konkretnih primerov, s katerimi utemljujeta svoje razmišljanje. Kot potrditev svojih ugotovitev ali pa tudi kot kritiko sedanjega sveta in družbe v svoja razmišljanja vpletata misli različnih avtorjev: pesnikov, filozofov, teologov, mislecev iz klasične in sodobne literature, domače in tuje, ali pa tudi blogovske zapise in besede povprečnih ljudi, ki izražajo neko svoje ali splošno mnenje in prepričanje. Sta tudi vneta zagovornika klasičnih vrednot, kot so večna ljubezen in zvestoba, pojmov, ki jih bomo zaman iskali v slovarju postmoderne misli.

Prav zanimiv je včasih in raznolik njun pogled na isto realnost. Ali gre to pripisati temu, da ju razlikuje spol,

morda osebna zgodovina, vrednostni konstrukt ali kak vrinjen kompleks, ki se skriva nekje pod površjem biti? To je težko ugotoviti ali analizirati in konec koncev niti ni treba. Človeka fascinira, kako je mogoče, da dve osebi z včasih diametralno nasprotnostjo sploh lahko zdržita skupaj, in to že toliko let. Ob tem vedno znova dodajata, da sta v tem svojem sobivanju, ki ga imenujemo sveti zakon, tudi srečna, celo zelo srečna, izpolnjena, potrjena, da lahko živita svoje sanje z odprtimi očmi. Zunanji opazovalec bi se ob branju lahko ujel v zanko misleč, da gre pri njunem pisanju za neko ozkokatoliško agendo, promocijo zastarelega artikla z imenom zakrament zakona. A bolj ko človek vstopa in prebira stran za stranjo, ostane razorožen, ko vidi, da je to, kar uči evangelij, tudi njuno osebno, globoko prepričanje in živeta realnost. Zdi se mi, da svet zdaj potrebuje prav to, potrebuje pričevalce, ki ne bodo kot znak ob poti, ki nemo kaže pravo smer, ampak bodo žive priče, sopotniki na poti, življenjska sila, ki v srcih drugih vžiga vero v resničnost binoma: biti poročen in biti srečen. Zato je prav, da na pričevalce usmerimo reflektorje, pa ne zaradi njih samih, ampak zavoljo Ljubezni, v kateri živimo, se gibljemo in smo (prim. Apd 17,28). Zato sem zelo počaščen, da smem podati teh nekaj uvodnih vrstic in z veseljem usmerim vse reflektorje na pričevalca.

Če avtorjev ne bi osebno poznal, bi si ob branju take knjige predstavljal dva silno resna zakonca in starša, ki sta na papir izlila svoje življenjske izkušnje in modrovanja, in ker jima je uspelo, lahko sedaj o tem podučita tudi druge. Ker

pa sem (slučajno) njun sorodnik, avtorjev nečak, besedilo berem z drugačnimi očmi in bi si želel, da bi ga lahko tako prebiral sleherni bralec. Pred očmi imejte na zunaj pa tudi sicer uglajena zakonca, ki sta videti dobro, sta visoko izobrazena in bereta zahtevno literaturo. Skoraj dnevno gresta na sprehod, sem in tja na koncert, se družita s prijatelji in na terasi pred hišo s svojimi otroki pijeta svež bezgov sok. Sem in tja se udeležita kulturega dogodka in gresta pogosto k delavniški sveti maši. Tej skoraj idealni podobi pa sledi še ena, ki ni nič manj resnična, saj sta istočasno zakonca, ki se rada drug drugemu nasmejita zaradi nerodnosti, ki se spoštljivo skregata, si pustita svobodo in se trudita, da drug drugemu ne kvarita teka. Znotraj sebe sta dva otroka, ki z lahkoto srebata iz slamice, ko pijeta, pri športnem navijanju ob televiziji razgreto kričita skupaj z otroki in mečeta vzglavnike s sedežne garniture in si pulita lase, če Pogačarju, Rogliču in Mohoriču ne gre vse po načrtih. Oče v šali kriči in izvaja nasilje nad otroki, ki se ob tem početju krohotajo in si v resnici niti ne znajo predstavljati, kako bi to bilo zares videti. Sta osebi, ki zvečer skupaj z otroki skleneta roke k molitvi in se Stvarniku zahvalita za vsak sleherni dar in za to, da se imata.

Zato, dragi bralec, previdno, saj v rokah držiš knjigo, ki ti lahko spremeni pogled na zakon in družinsko življenje. Če zase še vedno sanjaš filmsko podobo moža in žene z otroki, hišnim ljubljjenčkom in veliko hišo z bazenom ter dobrim avtom v garaži, potem ta knjiga ni zate. Govori namreč tudi o težavah in križih, preizkušnjah in izzivih odnosa, o tem,

kako biti trden oče in ljubeča mama, predvsem pa v ljubezni združena mož in žena. Govori o nežnosti in smehu, veselju in joku, zvestobi in sprejemanju drug drugega. Ne olepšuje in ne banalizira. Pove direktno, da lahko vsak slehernik dojamе zgodbo in sporočilo, ki je v ozadju. Je navidez lahkotno branje, a zahtevno, ker je zahteven zakon, ker je včasih zahteven celo oče in tudi mati in ker se v zakonu rojevajo zahtevni otroci. V rokah držite biser odnosa ljubezni in vere v moč družine, ki temelji na krščanskih vrednotah, in to ne v teoriji, ampak zelo konkretno, živeto. C. S. Lewis je zapisal: »Ne dovoli, da tvoja sreča temelji na nečem, kar boš izgubil.« Zakon predstavlja avtorjema tisto edino trdno vez in temelj, saj v sebi nosi obljubo večnosti. Zato je lahko zakon resnično temelj sreče, zato ga drzneta predlagati tudi drugim.

Kaj pa zdaj, ko sem knjigo prebral? Gotovo jo bom priporočil tistim, ki se pripravljajo na poroko, tistim, ki so ravnokar stopili v zakon, starim staršem, tastom in taščam. Pa tistim srednjih let, ki se trudijo živeti v zakonu z nemalo izzivi in po najboljših močeh. Ker običajno tako literaturo kupujejo bralci nežnejšega spola, vas izzivam, da jo ponudite v branje svoji boljši polovici. Kdo ve, morda vas bosta naslednji dan čakala šopek dišečih rož in povabilo na zmenek.

Uvod

oz. KDOR SE POROČI,
SE V KRIŽE POLOŽI

» **K**ako bi svojim najstnikom odgovorili na vprašanje: Kaj je zakon?« je bil izziv, ki ga je dal voditelj parom, zbranim na nekem srečanju za zakonce. V prostor se je naselila tišina, prisotni smo večinoma svojo zagato reševali s pogledom v tla. Ko je prešla faza prve zadrege, smo se malce zbegano spogledovali, slišalo se je še nekaj globokih vzdihov, nato pa je vsak par staknil glavi skupaj in se na kratko pogovoril o vprašanju.

Prvi par je prekinil tišino in previdno dejal, da je zakon odrekanje svojim lastnim interesom v iskanju skupne poti. Navzoči smo potihoma temu prikimali. Drugi par je zadevo še malo nadgradil rekoč, da je zakon odpovedovanje sebičnosti v korist drugemu, še naslednji, da gre za postopno odpovedovanje sebi za srečo drugega.

Sledilo je še nekaj parov, dokler se ni izoblikovala zmogovita formula, nad katero je bila večina navdušena: »Zakon

je umirati v sebi za drugega«. »To! To je to, umirati v sebi za drugega!« smo zadovoljno pritrjevali drug drugemu. Ko smo tako navdušeno ugotavljali, kako plemenito je umirati v sebi za drugega, je voditelj p. Vital, ki že desetletja dela z zakonci, neprizanesljivo dejal: »Bog se usmili vaših otrok!«

Zakon zdaj ni na dobrem glasu, no, tudi v preteklosti pogosto ni bil, kar dokazujejo številni pregovori in šale. Vzrok za slab sloves zakona smo nemalokrat prav zakonci zaradi svojega zgleda, ki je včasih bolj antireklama, in zaradi pogosto izumetničenega jezika, s katerim o njem govorimo.

Zakonci smo navadno tudi pravi strokovnjaki v pritoževanju, saj se od polnokrvnih zakoncev skoraj pričakuje, da neprestano javno jadikujejo o zakonskih težavah. Če o svojem zakonu poveš kaj lepega ali če se celo pohvališ, veljaš za sumljivega in večina bo dejala, da je v tvojem zakonu zgotovo nekaj narobe.

Slovenski pregovor *Kdor se poroči, se v križe položi* zelo neposredno in neprizanesljivo izraža način, kako so naši predniki dojemali zakonski stan. Ne čudi torej, da se je poema zakon bolj kot beseda *stan* oprijela beseda *jarem*, iz česar je nastala besedna zveza *zakonski jarem*.

Stari slovenski pregovori o zakonu so do zakona precej neusmiljeni, večina govori o bridkih tegobah nesrečnikov, ki se podajo na to že vnaprej izgubljeno pot. Pa je res tako hudo? Po šalah in pregovorih sodeč je odgovor pritrديلen ali kot pravi še ena od ljudskih modrosti: *Zakon je križ z medom pomazan, med se polži, križ pa ostane*. Misel, ki se je izklesala

V Svetem pismu piše:

»Bog je ustvaril človeka po svoji podobi, po Božji podobi ga je ustvaril, moškega in žensko je ustvaril. Bog ju je blagoslovil in Bog jima je rekel: 'Bodita rodovitna in množita se'« (1 Mz 1,27-28).

V prvih vrsticah Svetega pisma beremo, da je Bog blagoslovil njuno spolnost, torej je v spolnosti nekaj dobrega, lepega, svetega. A potem je prišla tista zvita kačasta kača.

V času skupne hoje sva brala knjigo p. Vitala Vidra *Oba eno telo*. Uvod sva spustila in začela brati poglavje, ki govori o začetkih zakonskega življenja. Bolj ko sva prebiralala izkušnje mladoporočencev, bolj sva bila osupla in zaprepadena. Zapisi so se začenjali v takem in podobnem slogu: *V začetku sva se počutila precej mučno. Ni šlo brez težav. Začetki spolnega življenja zame niso bili nič kaj lepi.* Kako je mogoče, da je na področju ljubezensko-spolnih odnosov lahko toliko zapletov, težav, nerazumevanja? Zakaj potem čakava? Razočarano sva brala naprej in počasi odstirala neznana prostranstva zakona, o katerih do takrat nisva vedela ničesar. Vedno je bila spolnost prikazana kot nekaj osrečujočega, lepega, neproblematičnega. Čeprav je bil to res šok, je bil za naju

zdravilen, saj predstavlja začetke najinega pogovora tudi o tej temi.

Ko zdaj pišem o najinem ljubezensko-spolnem življenju, lahko rečem, da je lepo in osrečujoče, da se počutim spoštovana in sprejeta. A pot do sem je bila dolga. Leto dni poročnosti se na tem področju ne pozna veliko. Sploh pri možu ne. Mož nima cikla, nima plodnih in neplodnih dni, ni noseč, nima obdobja dojenja, mesečnih hormonskih sprememb, ki bi ga tudi čustveno premetavali sem in tja. A hkrati tudi vsega tega ne more poznati, če mu žena o tem ne pripoveduje. Ko sem sama včasih boječe začela pogovor o tem, sem naletela na sicer pozorno poslušanje, a v odgovoru je bilo zaznati misel, da le nekaj kompliciram, sploh tam, kjer to ni potrebno.

Žena v nasprotju z možem ni vedno pripravljena na telesno združitev. Zanje morajo biti izpolnjeni določeni pogoji: mora se počutiti ljubljena, sprejeta, osvajana čez ves dan. Pri tem zelo pomaga, če ji mož priskoči na pomoč pri kakšnem »njenem« vsakdanjem opravilu. Šele takrat se lahko v celoti podari možu in v polnosti doživlja združitev.

Zelo pomembno je, da mož pozna zakonitosti ženinega telesa. Zato sem že zelo zgodaj začela opazovati čas plodnih in neplodnih dni in o tem govoriti Blažu, ki je moj cikel kar dobro spremljal oziroma to še vedno počne.

Ne vem, ali se ustvarjalci reklam za ženske higienske vložke in druge pripomočke zavedajo, kako zavajajo gledalce in bralce, ko žensko »v tistih dneh« prikazujejo srečno, nasmevano, na jadrnici v snežno belih hlačah. Ni samo zavajajoče,

to doživljam tudi kot podcenjujoče. Ko spremljam cikle svojih treh hčera, se spomnim tudi nase, na čas pred porodi. Bolj ko se je približeval dan začetka menstruacije, hujši so bili krči, krvavitev tako močna, da nobena zaščita ni bila dovolj vpijajoča. Spomnim se, da mi je mami enkrat ponudila brinjevec, ki menda pomaga pri ženskih težavah, kot so včasih malo prikrito rekli menstruaciji. Samo poskusila sem, ne vem, ali sem naredila en požirek, in ker je bil to moj prvi stik z alkoholom, ga nisem mogla pogoltniti, ampak sem ga izpljunila. Moji otroci se še zdaj smejiijo, da sem v mladosti bruhala zaradi alkohola. Menim, da je stvar splošne razgledanosti vseh moških, da vedo, da ima ženska hormonsko pogojene cikle, ki včasih močno vplivajo na razpoloženje in posledično še na marsikaj drugega.

Posebej polno izzivov je bilo obdobje, ko sem bila skoraj celih osem let noseča ali v obdobju dojenja. Žensko telo se takrat še posebej občutno spreminja, prav tako ženino počutje. Vsaka moja nosečnost je bila drugačna, nobena taka, iz revij, ko nosečnica žari v vsej lepoti in je njena koža čista, lasje gladki in sijoči in jo razganja od energije. Moja prva nosečnost je bila tvegana, pri vseh drugih sem bila neznansko utrujena, med drugo smo zidali hišo, med tretjo in četrto smo se privajali na nov dom, novo okolje. Hkrati sem bila razdražljiva, neprestano v skrbeh za nerojenega otroka (in vse druge), še posebej med prvo nosečnostjo sem bila veliko sama, saj je imel Blaž poleg službe še ogromno obveznosti. Občasno sem si želela več Blaževe pozornosti, prisotnosti,

včasih upravičeno, drugič je bil to le plod moje hormonske neuravnovešenosti.

V ljubezensko-spolnem življenju so obdobja načrtovanja otrok, nosečnosti in obdobja po porodu posebni izzivi. Ker sva imela pri spočetju kar precej težav, sem bila med ovulacijo pogosto nesproščena in napeta. Takrat sem se spraševala o smiselnosti takega početja in kje je tukaj brez-pogojno darovanje možu. Sledila so lepša obdobja, saj med nosečnostmi ni treba paziti na plodne dneve, tudi moje doživljanje spolnosti se je precej razlikovalo od tega, ali sem bila noseča s sinom ali hčerko.

V svoji zakonski skupini sva bila zadnja, ki sva dobila otroke, kar pomeni, da sva prisluhnila mnogim razmišljanjem zakoncev z enakim stažem poročnosti, ki so govorili o vseh radostih in pasteh starševstva. Veliko je bilo govora o tem, kako prihod otroka spremeni odnos med zakoncema. Kako se ljubeča žena v trenutku prelevi v skrbno mater, ki pred seboj vidi samo svojega otroka. To je najbrž precej običajno in prav je tako. A ob tem ne sme pozabiti na svojega moža. Tudi on jo potrebuje, saj je zakrament sveti zakon, in ne družina. Tudi mož potrebuje svojo ženo kot ženo, ne samo kot mater njunih otrok. Mož ji lahko pri tem pomaga tako, da prevzame del skrbi za otroka.

Pomembno je, da se tega zadevata, saj so otroci zelo priročna tema, s katero se lahko izognem pogovoru o sebi. Otrok je lahko vedno vir idej za pogovor: od napredka, kaj že zna, novih napredkov, ki jih je že dosegel, do kasnejših

logističnih in drugih pogovorov, ki zlahka zapolnijo dnevno, tedensko in mesečno dozo pogovora med zakoncema. A če se misli vrtijo le okrog otrok in drugih skrbi, ki jih v veččlanski družini in hiši z vrtom ne zmanjka, takrat se pravi zakonski odnos izgublja. Lahko imamo pospravljeno hišo, urejen vrt, pokošeno travo, cvetoče rože na oknih, otroci celo pospravljene sobe, midva pa sva tujca. Zato si morava vsak dan vzeti čas, da si poveva o dnevu in dogodkih, ki so naju zaznamovali. Uf, včasih je (bilo) kar težko krmariti med tema dvema življenjskima poklicema oz. poklicanostma.

Večkrat sem prebrala, da pot do ženine telesnosti vodi skozi njeno dušo, pot do moževe duše pa večkrat obratno, skozi njegovo telo. A vedno sem se ustavila le pri tem, da mož najprej potrebuje spolnost, potem šele ostalo. Tega nisem in nisem hotela sprejeti. Skoraj se mi je zdelo pohujšljivo. A počasi, res počasi sem ob pogovoru, doživljanju in molitvi spoznala, da to drži. Šele takrat sem razumela občasne Blaževe tišje dneve, ko se je zapiral vase, odgovarjal, da je vse v redu, a nisem imela pojma, kaj bi lahko bilo narobe. Težko se je odprl, saj se je počutil, kot da me prosi za ljubezen, meni pa se je zdelo, da sem se potrudila pri kosilu in drugih skrbeh vsake matere. A to ni dovolj. Mož si želi ženo, ne samo gospodinje. Ženo, ki se uredi posebej zanj, ženo, na katero je ponosen in se vanjo vedno znova zaljublja, ki z ženskim žarom vedno znova skrbi, da iskrica ne samo, da ne ugasne, ampak z visokim plamenom žari.

Tako kot pri vseh pomembnih stvareh in odločitvah v življenju gre tudi pri osrečujoči spolnosti v zakonu za pot

iskanja, ki vodi prek pogovora, govorjenja in poslušanja, branja, potrpežljivosti in vsakodnevnega veselja nad drugim. Čeprav se nama morda na prvi pogled zdi, da Bog nima nobene povezave z najino spolnostjo, sva prepričana, da pot do osrečujočega podarjanja vodi tudi prek molitve.

Pred kratkim sem slišala pregovor, da se žena pozna po moževih srajcah, mož pa po ženinem obrazu.

**Osrečuje me spoznanje, da se moj mož
ne spomni name samo, ko mu začne
v omari zmanjkovati zlikanih srajc,
ampak mi vedno znova laska,
me objema, me privija k sebi,
poljublja, tako da se počutim
kot žena, muza in mami hkrati.**

Ne potrebujem pesnikov, ki bi opevali lepoto ljubice, doma pa bi mati njegovih otrok stradala ljubezni in pozornosti, kot se rado zgodi – tudi v slovenskem Parnasu.

Spolnost

je pomemben, lep, a ne vedno preprost del zakona. Ženske in moški smo si na tem področju izrazito različni. O ljubezensko-spolnem življenju se je treba odkrito pogovarjati.